

fører, at ikke Boets samlede Formue, men kun Arvelodden beskattes. Progressionen bør være efter den *progressive Ratebeskatnings* Regel, hvis Særkende er, at man saa at sige opløser Arven i de Tusinder, hvori den bestaar, og beskatter hvert Tusinde efter sin Sats. Det første Tusinde beskattes mindre end det følgende Tusinde, fordi jeg ved at ofre 100 Kr. udaf mit første Tusinde maa give Afkald paa nødvendige Ting, medens jeg ved at give Afkald paa 100 Kr. af mit andet Tusinde giver Afkald paa ikke slet saa strengt nødvendige Ting osv. Princippet er anerkendt dels af Landstingets Højre, der i sin Tid under Behandlingen af Indkomstkatten foreslog at anvende den progressive Ratebeskatning, og dels af Socialdemokratiet, hvis Repræsentant i Skattelovkommissionen foreslog det samme Princip. L. V. Birck har i en Afhandling i 1902 i Nationaløkonomisk Tidsskrift udførlig paavist Ratebeskatningens Princip og begrundet det. Princippet er optaget i de svenske og norske Arveafgiftslove.

Med Hensyn til *Stigningen*, da maa denne Stigning ikke have den samme Fejl som ved Indkomstskat, at den stiger saa hurtigt, at den faktisk ved 50,000 Kr. naar sit Maksimum (24 pro mille), idet man skal komme til Indtægter over 100,000 for at faa en ekstra pro mille paalagt; dette er en Uret overfor Melleformuer og Melleindtægter, der i saa Fald kommer til at dele Byrden ved Progressionen, uagtet de bør dele den med Storformuerne. I Regeringens Arveskatteforslag synes ogsaa Stigningen for pludselig, naar Arv over 15,000 Kr., men under 40,000 Kr., betaler 3 pCt., og der af Arv over 120,000 Kr. kun betales 6 pCt. Der er intet Forhold heri.

Det rigtigste synes at være at lade Stigningen ske ikke med 1, men med $\frac{1}{2}$ pCt., idet det da vil tage længere Tid, inden man naar til Maksimum. Til Gengæld synes der ingen Grund til at standse ved 6 pCt., idet en Arveafgift, der f. Eks. lader de første 1,000 Kr. afgiftsfri og beskatter de følgende 4,000 Kr. med 1 pCt., de følgende 5,000 Kr. med $1\frac{1}{2}$ pCt., vil naa til al Arv over 100,000, men under 150,000 vil betale ca. 3 pCt.; ved at fortsætte Stigningen efter de samme Forhold vil vi naa til, at af Arv over 3 Mill. betales i Gennemsnit 8 pCt. af de første 3 Mill. og 10 pCt. af al Arv derover.

En Skala efter dette Princip vilde give følgende:

Arv paa	1,000 Kr.	efter denne		efter Rege-	
		Skala.	0 Kr.	10 Kr.	10 Kr.
—	5,000	—	40	—	90
—	20,000	—	315	—	540
—	60,000	—	1,415	—	2,140
—	100,000	—	2,815	—	4,140
—	220,000	—	8,215	—	11,140
—	600,000	—	33,515	—	33,940
—	1 Mill.	—	66,115	—	57,940
—	2 Mill.	—	159,015	—	117,940

Efter Regeringsforslaget stiger her den faktiske Skatteprocent fra 1 pCt. til 5.9 pCt. (ved 2 Mill.), efter nærværende Skala fra $\frac{4}{5}$ pCt. til 7.88 pCt. (ved 2 Mill.).

Herimod vil man indvende, at Arveskatten da ikke vil indbringe nok, naar Arv under 100,000 Kr. ikke kommer over 3 pCt.; men dette vil opvejes af den større Afgift af de helt store Arvelodder. At indvende, at det er uretfærdigt at beskatte f. Eks. den Del af en Arv, der er over 4 Mill., med 10 pCt., fordi man da rammer isolerede Tilfælde, er ikke holdbart, thi Lovene udformes jo altid under den Forudsætning, at de kun ramme dem, der komme ind under det Forhold, Lovene omtale. Og er det principielt rigtigt at udstrække Progressionen og at lade de helt store Formueovergange rammes, og er det rigtigt at lade Procenten være dobbelt saa stor ved 50,000 som ved 100,000, er det ogsaa rigtigt at lade Procenten være større ved 4 Mill. end ved 1 Mill., enten saa de Tilfælde, hvori der arves over 4 Mill., ere mange eller faa. I øvrigt er en Arveafgiftslov jo ikke blot given efter, som Forholdene ere i Aar; Loven skal vare længere; jo mere tætbeholdt Samfundet bliver, desmere vil den Udvikling fremmes, som er i Udlandet, og alt har naaet os, at vi blive Vidne til store Formueophobninger; ganske vist ville de store Formuehænderes Formuer være faa, men de tælle godt til; f. Eks. var der i Prøjsen i Aaret 1900 2,600,000 Personer, der havde en Indtægt under 10,000 Mark aarlig, og kun 50,000 over 10,000 Mark; men medens de 2,600,000 havde en samlet Indtægt af $4\frac{1}{2}$ Milliard, havde de 50,000 en samlet Indtægt af $1\frac{1}{2}$ Milliard, d. v. s. 2 pCt. af Skatteyderne havde 25 pCt. af Indtægten; det er i denne Fordeling af Formuerne og Indtægterne, at den progressive Skalas finansielle Succes ligger. Erfaringerne fra f. Eks. Københavns Skattemæssige viser saaledes: af de lidt over 84,000 Skatteydere have de 60,000 ringest stillede (mellem 8 og 1400 Kroners Indtægt) $62\frac{1}{2}$ Mill. Kr. (lidt over $\frac{1}{3}$ af Københavnerne